

Un dia és un dia

Finalment, hem arribat a Munic, Alemanya. Sortint de la zona de passatgers tremolant i nerviós al mateix temps, el meu fill Àlex m'estava mirant amb compassió. He deixat anar un sospir i hem anat directament a trobar-nos amb el Ferran, el meu fill gran que treballa i viu a Alemanya. Les condicions laborals les té millor aquí, i el cuiden molt bé.

Avui ha sigut un dia horrorós, un malson. Un trajecte que hem fet varies vegades des que el Ferran ha començat a treballar aquí. Aquest matí ha començat malament, m'he despertat amb un mal de cap molt fort i febre. Després de prendre unes quantes pastilles, he esmorzat amb l'Àlex, que té dotze anys. Hem trucat al taxi i hem anat cap a l'aeroport per agafar l'avió.

Passant pel control de passaports, ha sorgit un problema, no trobava el passaport del meu fill. L'he buscat per tot arreu, a totes les meves butxaques, a les maletes, ho he desordenat tot i no hi havia manera de trobar-lo. He començat a posar-me nerviós. El meu cap anava a cent per hora. Quan m'he adonat que no el tenia aquí, no m'ha quedat cap altra alternativa que tornar a casa per buscar-lo. I, efectivament, l'he trobat allà, sobre el meu despatx. Una altra vegada hem anat cap a l'aeroport. El taxista ha sigut simpàtic i ha anat ràpid, després d'haver-li explicat la situació i prometre-li una petita recompensa.

Quedava menys d'una hora quan hem arribat a l'aeroport. Hem corregut per passar el control per segona vegada, preguntant a tothom que ens deixés passar. Un cop allà, m'adono que els problemes encara no s'han acabat, perquè la policia no m'ha deixat passar el menjar que he portat per al Ferran, perquè no li agrada gaire el menjar alemany. Li havia portat una mica de tot: formatge, pernil, botifarra, i de bona qualitat i preu. No han servit les meves demandes i discussions per convèncer la policia, i m'ho han llençat tot a les escombraries.

Hem anat corrent cap a la zona d'embarcament, on les hostesses m'han explicat enfadades que quedem només nosaltres i que fa una bona estona que ens esperen.

Quan el capità estava anunciant el començament del viatge, moment que he pensat que no arribaria mai, m'he quedat al seient com una estàtua, amb els ulls plorosos, esperant l'arribada.